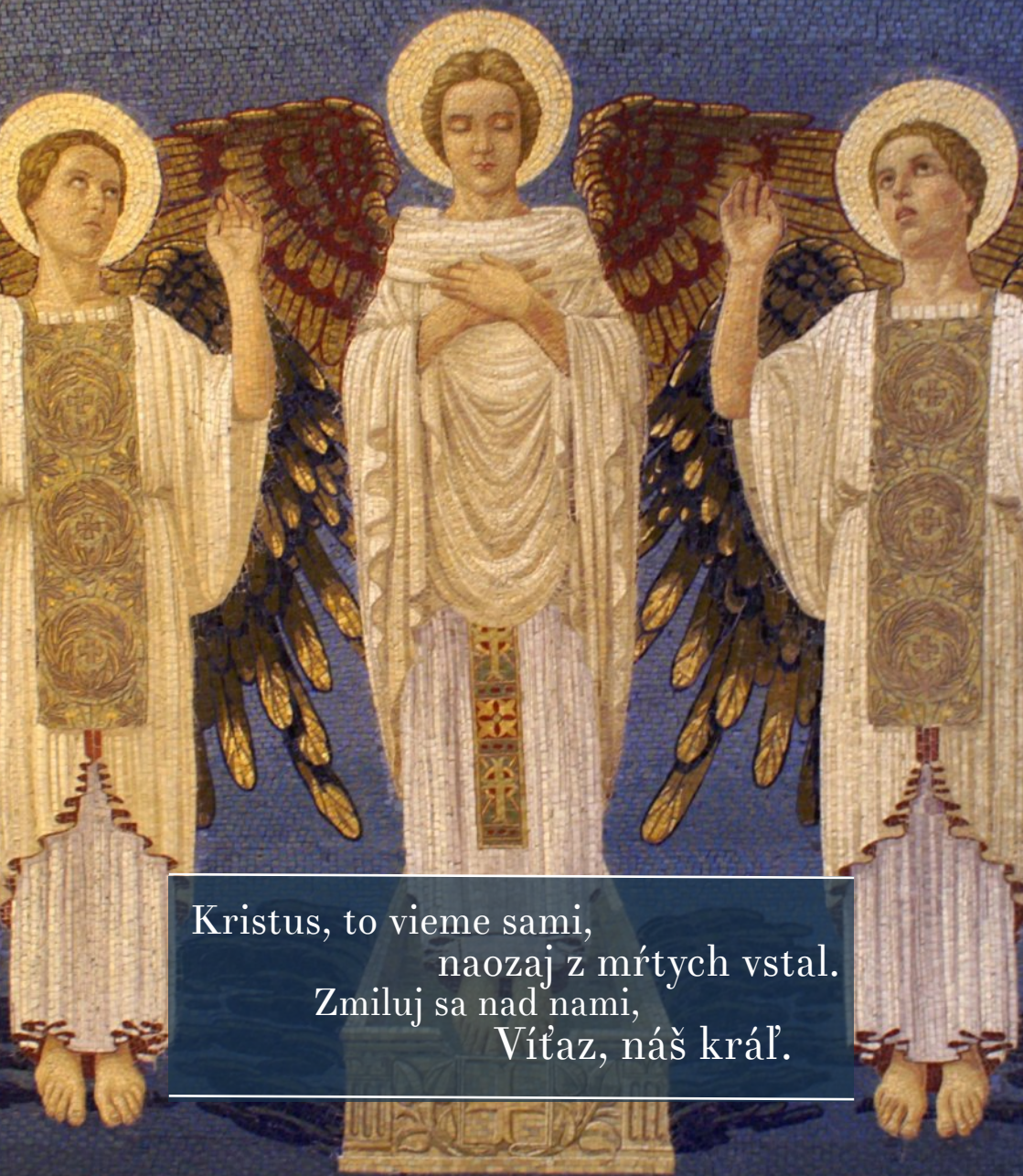


Estote Benedicti

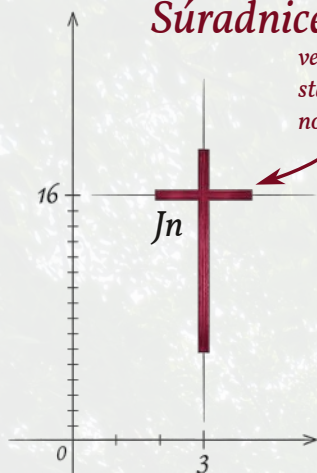
občasník samporských benediktínov • 41. číslo • 5. apríl 2026



Kristus, to vieme sami,
naozaj z mŕtých vstal.
Zmiluj sa nad nami,
Víťaz, náš kráľ.

Súradnice

večnej lásky,
stálej nádeje,
nového života



„Veď Boh tak miloval svet,
že dal svojho jednorodeného Syna,
aby nezahynul nik,
kto v neho verí,
ale aby mal večný život.“



Skôr, než poviem amen

Milí naši priatelia!



Slávenie sviatku
zmŕtvychvstania nášho Pána
nám pripomína,
že Kristus prináša
pravdu, pokoj, nádej, svetlo
a nový začiatok.
Nech viera
v Zmŕtvychstalého Krista spôsobí,
že ponúkané Božie hodnoty
sa budú zrkadliť vo vašich životoch.
K tomu vám vyprosujeme
hojnosť milostí od Pána Krista.

Požehnané dni
Veľkonočného obdobia vám vyprosujú
mnísi benediktíni

Sampor, Veľká noc 2026

VĎAKA + DARČEK

S úprimnou vďačnosťou
myslíme na všetkých,
ktorí nás sprevádzate
svojimi modlitbami, blízkosťou a...

Vaša podpora je pre nás
znakom živej lásky
a spoločenstva v Kristovi.
Ako prejav našej vďaky
prijmite malý darček:

„Skôr, než poviem amen.“

Pre lepší zážitok z tohto daru
vypočujte si ho, prosím, na YouTube.
(Vaši blízki vám to určite radi pustia.)

Verím, že vás darček nesklame.

Stačí päť minút ticha a otvorené srdce.
Tento darček som prijal v e-pošte
a odvtedy mi **stále znie v srdci...**

„Preposielam“ vám ho aspoň
v písomnej podobe a prajem
absolútnu dôveru Bohu
nielen pri počúvaní tohto daru.

o. františek

SLOVO PRIORA



Veľkonočné ráno nám každoročne umožňuje stretnutie s Máriou Magdalénou pri prázdnom hrobe. Vnímame jej bolesť vyjadrenú slzami, neistotu, zmätok, sklamanie, nedostatok dôvery, neschopnosť vidieť srdcom... Zároveň v tom všetkom je jej silná túžba byť s Pánom. Tá ju drží pri prázdnom hrobe, napriek tomu, že Peter a Ján už odišli, „ešte totiž nechápali Písmo, že má vstať z mŕtvych“ (Jn 20,9). Ona zostala, veď odniesli jej Pána a nevedela, kde ho položili. Svoju túžbu vyjadrila aj samotnému Ježišovi, o ktorom si myslela, že je to záhradník: „Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kde si ho položil, a ja si ho vezmem“ (Jn 20,15).

Nielen dnes, ale v živote často stojíme pri prázdnom hrobe, sklamaní, znechutení, neistí, ubolení, v beznádeji... Často je to koniec našich ľudských možností. Nech nám však nechýba túžba Márie Magdalény byť s Pánom, odniesť si ho so sebou do prežívania všetkých tých životných situácií, z ktorých sa vytráca nádej ako sa z pohľadu stráca oblak unášaný vetrom. Pán vždy na naše túžby reaguje, uisťuje nás o svojej prítomnosti a všetko berie do svojich rúk, keď mu to umožníme.

Vyprosujeme vám neuspokojiteľnú túžbu po Pánovi, kým nespočinieme v ňom. Vtedy budeme môcť všetkým svedčiť o tom, že sme ho videli a hovoriť o tom, čo nám povedal.

Požehnané a milostiplné veľkonočné sviatky vyprosujú benediktíni.

o. Vladimír, prior

TECHNOLÓGIA A VZŤAH

Pápež Lev XIV. na stretnutí s Úniou generálnych predstavených 26. novembra 2025 okrem iného povedal:



Informačné technológie predstavujú výzvu pre všetkých.

Z jednej strany ponúkajú veľa príležitostí pre dobro, pre spoločný život, ako i pre apoštolát. Bolo by krátkozraké ignorovať mimoriadne možnosti, ktoré poskytujú pre spoločný život a misiu, keď nám umožňujú byť v kontakte so vzdialenými ľuďmi, zdieľať vieru novými jazykmi a dokonca osloviť aj tých, ktorí by „klasickým“ spôsobom boli ťažko dosiahnuteľní.

Z druhej strany môžu mať tieto prostriedky silný vplyv (a nie vždy pozitívny) na spôsob, akým budujeme a rozvíjame ľudské vzťahy. Veď je jednoduché upadnúť do pokušenia nahradiť čisto virtuálnymi vzťahmi skutočné vzťahy medzi ľuďmi. Avšak skutočná prítomnosť, dlhodobé a trpezlivé počúvanie a hlboké zdieľanie myšlienok a pocitov je nenahraditeľné.

Máme preto zodpovednosť za to, aby digitálne možnosti nenarúšali autenticitu vzťahov a tiež nezmenšovali priestor na ich rozvíjanie. V tomto horizonte svetiel a tieňov nás čaká výzva: prepojiť *nova et vetera* (porov. Mt 13,52) vyváženým spôsobom, zachovať a rozvíjať náš vzťah s Bohom a s našimi bratmi a sestrami tak, aby sme talenty, ktoré Pán vkladá do našich rúk (porov. Mt 25,14-30) zodpovedne používali.

POSVÄTNÉ TRÍDUUM

Slávenie Veľkonočného trojdnia je vrcholom celého liturgického roka, a preto je liturgia týchto dní kulminačným bodom všetkých bohoslužieb Cirkvi. Každá z týchto liturgií má svoje špecifikum, ktoré jej dáva osobitné zafarbenie. Skúsme si ich všimnúť:

Štvrtkový večer patrí ustanoveniu Eucharistie, no my budeme počuť úryvok evanjelia s názvom „nové prikázanie vám dávam“, ktorý vyústi do obradu „mandatum“ (prikázanie). Hľadme naň nie ako na dramatizáciu evanjelia, ale ako na skutočnú anamnézu, teda sprítomnenie tajomstva Ježišovej pokornej lásky, ktoré nás má vyzvať nasledovať ho ako Boha, ktorý pokľakol a umyl nohy človeku. Len ten, kto dokáže to isté, môže byť jeho učeníkom.

Vrcholom piatkových obradov a času, ktorý nasleduje po nich, a to až do veľkonočnej noci, je úcta Pánovho kríža. Cirkvev nás pozve urobiť gesto, ktoré „prekročí“ hranice liturgických noriem, pretože kým po celý rok adorácia a poklona patria jedine Kristovi prítomnému v Eucharistii, po tieto dva dni budeme kľakať pred krížom, teda „len“ pred symbolom – drevom a sochou. Prečo? Aby sme vzdali maximálnu úctu znaku, ktorý pripomína smrť Božieho Syna. Je to obraz nekonečnej lásky, bezhraničného poníženia a definitívneho víťazstva života.

Vo Veľkonočnej vigílii bude všetko nové: nové svetlo, nová voda, nová Eucharistia. Jedno, druhé i tretie sú podmienkou života na tejto zemi. Svetlo ako symbol sily a poznania a voda ako symbol znovuzrodenia a očistenia. Eucharistia je pokrmom spásy. Je najdokonalejším znakom prítomnosti Krista uprostred nás: kde je telo, tam je osoba, kde je krv, tam je život. A kde je Eucharistia, tam je zmŕtvychvstalý Boh prítomný medzi nami po všetky dni až do skončenia sveta.

Keby nevstal z mŕtvych, všetko by bolo márne...

ThLic. Štefan Fábry, Th.D.



Veľkonočné tajomstvo

Boh dáva sám seba

Štvrtok zelený zase nastáva,
Ježiš je zradený – večeru podáva.
Chlieb a víno učeníkom ponúka,
Judáša zmámila inakšia ponuka.

Smrť Boha

Na stene visí kusisko dreva,
žeby to bol kríž...?
Pod krížom kľáčiaca deva
... a nad ňou kríž.
Zopäté ruky,
upretý zrak
na dreve muky
bolo to tak.
Bolo, no nemuselo byť...
Boh je mŕtvý!
Načo ďalej žiť?!

Vzkriesenie Boha

Kráča žena k hrobu zrána
natrieť masťou telo Pána.
Od údivu sa však ľaká
ktože ju to tam už čaká?
Anjel jej už z diaľky máva
neskutočné zvesti dáva:
Boží Syn už zmŕtvychpovstal
nový život ľuďom nastal.
Boha chváľme dňom i nocou
obdarí nás svojou mocou.
Aleluja!
Radujme sa!

oblát Miroslav Jozefiak

PALICA KRÍŽA

Ak nechceš krívať, zober palicu kríža, polož na ňu svoje ruky a zomri – a už nebudeš ochrnutý. Lebo ten, kto zomrel, už nikdy nekríva. Keď máš takúto palicu, nepotrebuješ strážcu. Takouto palicou odháňaš nielen šteňatá, ale aj kráľa zvierat – leva. Jakub tiež povedal: S palicou som prešiel rieku (porov. Gn 32,11) a ďalej: Padol na vrchol svojej palice (porov. Gn 47,31 LXX). Mojžiš palicou urobil znamenia (porov. Ex 4,17). Ten, kto sa na ňu nechá pribiť, úplne sa oslobodí od vlhkosti. Lebo zomierajúc zomiera hriechu.

Áká iná nádej nás teda čaká, ak nie zmŕtvychvstanie tretieho dňa? Lebo tomu, kto bol s Kristom ukrižovaný, stačí, keď spolu s ním zmŕtvychvstane.

Barsanufius a Ján, *Listy*, List 61

Z poľštiny preložil o. Jakub

STOPY, KTORÉ VEDÚ...

Počas šiestich dní duchovných cvičení v Sampore sa počasie často menilo. Aby som neostávala len sedieť, rozhodla som sa, že každé ráno a popoludní vyjdem na blízky kopec mimo areálu. Mám rada túto formu modlitby. Najprv nič – prázdno, len zotrvanie v Božej prírode a prítomnosti – a potom to príde.

Raz som sa tak, kráčajúc v ústrety zasneženému kopcu, rozhodla nasledovať vlastné stopy. Keď som premýšľala nad svojím životom – nad tým, čoho som sa vzdala a čoho som sa naopak nezdravo držala – napadlo mi, že tie moje stopy sú ako moje návyky. Ak ma vedú hore, k cieľu, sú dobré. Ak sa len točím „poza domy“, veľkú hodnotu nemajú.

Vernosť dobrým návykom výrazne uľahčuje cestu a približuje cieľ. Zhora som však mala lepší výhľad a videla som, kde som akoby zašla zbytočne. Ďakovala som teda za každý dobrý návyk, ktorý mi Boh dal spoznať a ktorý ma k Nemu približuje, a prosila som Ho o Ducha Božieho, aby som dokázala nielen vytrvať v dobrých návykoch, ale ich podľa potreby aj vylepšovať a zároveň zostať otvorená úplne novým cestám.

Sr. Erika P., FMA



Bluekost'

Z kríža hľadiš,
skláňaš sa ku mne.
Zdieľaná bolesť
ľahšie sa nesie.
Necítiť chlad –
zohrievaš srdce.
Si blízko, tak blízko...
Posledný dych rastie vo mne.

Sr. Mariana Škvareninová, FMA
Sampor 20. 2. 2026

NIČ DRAHŠIE OD KRISTA

Tieto slová, ktoré sa v Regule sv. Benedikta opakujú niekoľkokrát, boli ústrednou myšlienkou obľáskaných duchovných cvičení, ktoré sa konali v dňoch 12. – 15. februára v kláštore v Sampore. Exerციtátorom bol o. Jakub.

Sv. Benedikt stavia do centra každodenného života v kláštore – vo všetkých jeho obdobiach – najväčšie tajomstvo: Paschu, mystérium Veľkej noci. Celý jeho život, ako aj život mníchov, sa točí okolo tohto tajomstva, ktoré je stredom všetkého.

V udalostiach Veľkej noci Ježiš jedol so svojimi učeníkmi veľkonočného baránka, sám sa však vydal za pokrm a prikázal im, aby si túto chvíľu pripomínali vždy, keď budú jesť z tohto chleba. Chlieb sa tak stal

pokrmom pre večný život. Nie každý je však schopný prijímať tuhý pokrm. Sv. apoštol Pavol napísal: „A ja som vám, bratia, nemohol hovoriť ako duchovným, ale ako telesným, ako nedospelým v Kristovi. Mlieko som vám dával piť namiesto pevného pokrmu, lebo by ste ho neboli zniesli“ (1 Kor 3,2).

Nedospelý kresťan nemôže prijímať tuhý pokrm, lebo by mu to mohlo uškodiť. Slabým a tým, ktorí ešte nedokážu prijať pevný pokrm, ponúka sv. Pavol mlieko. Či už teda niekto prijíma mlieko alebo tuhý pokrm, mal by pamätať na to, že nič drahšie ani lepšie ako Krista nemožno prijať.

oblát Miroslav Jozefiak



STARÁ LEGENDA

Hovorí sa, že keď Boh tvoril svet, prišli k nemu štyria anjeli.

Prvý sa spýtal: „Ako to robíš?“

Druhý: „Prečo to robíš?“

Tretí: „Môžem ti nejakú pomôcť?“

Štvrtý: „Koľko by to asi mohlo stať?“

Prvý anjel bol vedec, druhý filozof, tretí altruista a ten štvrtý obchodník s nehnuteľnosťami.

No bol tam ešte piaty anjel a ten sa v úžase díval a od veľkej radosti tleskal. Bol to mystik.



VIANOCE V PÔSTE

Vybral som sa do Zvolena do ZUŠ a oslovil maliarku, ktorú som vôbec nepoznal, s prosbou: „Namaľujte mi, prosím, Mariánsku priekopu.“ Údiv sa prejavil nielen v očiach, ale v celej jej tvári. Po chvíli sa opýtala: „Ako si to predstavujete? Veď tam je predsa tma.“ Na okamih sa mi zdalo, že asi nepochodím. Predsa som však povedal: „Vy ste umelecká duša, tak to zvládnete. Ja sa budem za to modliť.“ Jej úsmev ma uistil, že sa na to dá. „Á, ešte mám prosbu – nech je na dne priekopy tvár Panny Márie, veď tá priekopa je predsa Mariánska...“

Pri lúčení som ju uistil, že jej budem pomáhať modlitbami a povedal som jej rozmery obrazu. Po týždni mi zavolała: „Obraz máte hotový.“ Dohodli sme stretnutie pri Európe vo Zvolene. V stanovený čas som bol pri vchode a čakal. Po chvíli prišla i umelkyňa. V ruke držala tvrdé dosky, v ktorých sa ukrýval obraz. Vyberajúc ho, povedala: „Neviem, či sa vám bude páčiť, ja som to takto stvárnila,“ a podala mi úzky pás výkresu so slovami: „Mariánska priekopa“.

Stačil jeden pohľad na maľbu a naplnila ma doslova vianočná radosť – takmer som stratil reč. Dokázala na malom kartóne zachytiť jedenástkiletrovú hĺbku s takou úžasnou precíznosťou. V srdci mi zneli slová: „Krásne, nádherné, také pôsobivé...“

Môj tichý úžas prerušila jej otázka: „Ozaj sa vám páči?“

„Ani si neviete predstaviť, akú radosť ste mi urobili,“ odpovedal som a spontánne som ju objal, ako vlastnú sestru na Vianoce.

Autorka obrazu, na ktorý sa dívate, je PaedDr. Tatiana Harachová. A v srdci mám stále Vianoce, aj keď je Pôst...



Ďakujem všetkým ľuďom, ktorí v každom čase spôsobujú „Vianoce“ iným.

o. františek

TELO SA BOJÍ BOŽEJ LÁSKY

Boh je dobrý. *On dokáže len milovať* – povedal raz br. Roger z Taizé. Malo by nás to teda priťahovať k modlitbe, veď túžime po dobrom. A predsa sa často stáva, že keď vstupujeme do modlitby, nie je to ľahké. Ba niekedy máme pocit, akoby nás niečo chcelo z kaplnky vytlačiť. Prichádzajú myšlienky: „Som unavený.“ „Nevládzem.“ „Nevidím Boha, necítim ho...“ A keď odídem z kaplnky, zistím, že vôbec nie som unavený. Prečo som teda ochabol?

Ponúkam jednu z možných odpovedí: náš duch síce túži po Bohu a dokáže ho

určitým spôsobom zakúsiť, zatiaľ čo naše telo Boha ešte nepozná a nevie, čo znamená čistá láska. Telo pozná iba to, čo je hmatateľné, čo možno kontrolovať. Láska je však niečo, čo nás presahuje a čo nemôžeme ovládať. Nevieme, čo od nej očakávať. Preto sa telo bojí, lebo je prirodzené báť sa toho, čo nepoznáme.

Treba dať telu čas. Nech si pomaly zvyká na Božiu lásku. Dovoľme mu robiť maličké kroky. Neochabujme, keď pri modlitbe prichádzajú rozptýlenia. Buďme trpezliví a tešme sa z malých pokrokov. Veď raz budeme mať účasť na zmŕtvychvstaní aj v tele.

o. Jakub

KRÍZA

Kríza je najväčším požehnaním pre ľudí a národy. Kreativita pramení z tienistých múk, ako keď sa deň rodí z tmavej noci. Práve v období krízy sa rodí vynaliezavosť, rôzne objavy a veľkolepá stratégia. Tí, ktorí svoje zlyhania a ťažkosti pripisujú kríze, dopúšťajú sa násilnia na svojich vlastných talentoch a vážia si problémy viac ako riešenia. Skutočnou krízou je neschopnosť. Bez krízy neexistujú žiadne výzvy, bez výziev sa život stáva rutinou, pomalou agóniou. **To najlepšie z každého človeka sa vynorí práve v kríze.**

(Z knihy: JEDINÁK Dušan. *podčiarknuté...*)



Stále pamätajte na deti v modlitbách. Vyprosujme im pokojné a radostné detstvo v usporiadaných rodinách.



Tajomstvo

Ďakujem za chleby,
čo na cestu mi boli dané,
viera, nádej, láska – jediné sú zbrane
a cesta údolím, prašná a trnistá,
vedie ma k prameňu.
Cesta je očista.

Vedie ma pomaly, vedie ma pokorne,
cez nádej zúfalých rozmieňa prehojne
vždy, keď sa nebojím zabudnúť na seba,
usmiať sa cez slzy, dať zo svojho chleba,
modliť sa za núdzných vrúcne a úprimne,
„... cesta, pravda, život...“
cítim, že si pri mne.

Janka Bernáthová – Lehotská

HUMANITÁRNA POMOC



Štyri roky strašnej vojny, ktorú vedie Rusko na Ukrajine, nás nenechali ľahostajnými. Trpíme s trpiacim a napadnutým ľuďom. Trpíme s deťmi, ženami a starcami. Trpíme a súcítíme.

Najskôr sme mapovali hrôzy vojny priamo v mestách, tam, kadiaľ sa prevalila vojna. Tam, kde ruskí vojáci zanechali svoje ohavné stopy priamo na ľuďoch. Prišli sme do Buče, Irpinu, Hostomeľa a Kyjeva. Videli sme spúšť a zbombardované územia, stretli sme ľudí, ktorí prežili všetky tie hrôzy. Rozprávali nám svoje bolestné príbehy.

Uvedomili sme si, že títo ľudia potrebujú pomoc. Tak začala naša misia. S humanitárnou pomocou prichádzame do prifrontových oblastí, kam utekajú ľudia zo zbombardovaných území. So slzami v očiach nám rozprávajú, aké je ťažké zbraň si pár vecí do tašky a opustiť domov, ktorý už možno nikdy nevidia. Mnohí starí ľudia od bolesti a stresu ochrnú a zostávajú ležať bez pomoci. Matky sa snažia postarať o deti, ale na úteku a v mrazoch je to veľmi ťažké.

Humanitárne centrum máme v Ševčenkove, ktoré je teraz znovu pod paľbou. Ľuďom nosíme teplé oblečenie, plienky pre dospelých aj pre deti, detské vybavenie, drogériu, deky, spacáky, matrace, uteráky, čistiace prostriedky a potraviny, ktoré nakupujeme v Charkove. Do detskej nemoc-

nice v Barvinkove nosíme tiež všetko potrebné. Práve táto oblasť je celá zaminovaná. Pomoc sa snažíme doručiť priamo do ich domovov.

Katka Pajerská našu pomoc pomenovala ako obeť, ale robíme to s láskou. Pomáhať obetiam je prejavom lásky a zodpovednosti. V dedinke Topolske okrem starších ľudí žijú aj rodiny s deťmi. Chodíme tam pravidelne a zabezpečujeme tie najpotrebnejšie veci pre život. Častokrát nám nad hlavami lietajú ruské drony.

Vďaka podpore dobrých ľudí môžeme pomáhať adresne – tým, ktorí našu pomoc skutočne potrebujú. Vďaka Katolíckej charite v Charkove, kam tiež nosíme pomoc, vieme, kam treba ísť a kde sú ľudia, ktorí súrne potrebujú pomoc. Riaditeľ charity je otec Vujtek, ktorý vytrvalo zabezpečuje nielen humanitárnu, ale aj duchovnú pomoc.

Ocitnúť sa zočivoči vojne je nepredstaviteľné, no na to nesmieme myslieť. Dôležité je priniesť pomoc a potom tú bolesť odovzdať Pánovi a poďakovať za život. Naša vďaka patrí aj bratom benediktínom. Vďaka nim sme nakúpili tonu potravín a materiálu pre tieto centrá. Vojna je najväčšie zlo, aké človek pácha. Našou obranou je pravda, svedectvá, ktoré prinášame, a konkrétna pomoc.

S láskou ďakujeme



Viera a Katka

BOH V RANE

Utrpenie je jednou z najväčších otázok ľudského života. Nie je to teória. Je to skúsenosť. Skúsenosť každého človeka. To platí aj po Ježišovom zmŕtvychvstaní. Utrpenie sa dotýka tela, ducha, duše, vzťahov, obáv o budúcnosť, prežívania viery i osudu druhých.

V čom spočíva a kde ho prežívame najviac? A práve tam, v utrpení, kde sa nám zdá, že Boh nie je prítomný, Písmo nám často ukazuje jeho blízkosť.

Jób, muž skúšaný utrpením do krajnosti, po dlhých sporoch a otázkach napokon vysloví slová, ktoré sú prekvapivé: „Nuž dobre viem ja, že ty všetko urobíš, nijaký tvoj zámer nemožno prekaziť. Hovoril som, lenže neuvážil som tie divy, čo chápať veru som nemohol. Vypočuj ma, prosím, budem hovoriť, budem sa ťa pýtať a ty pouč mňa. Len z počutia som ťa dosiaľ poznával, lež moje oko teraz ťa už uzrelo“ (Jób 42,2-5).

Jób nedostane žiadne vysvetlenie. Nedozvie sa dôvod svojho utrpenia. Dostane však niečo väčšie – stretnutie. Boh mu neponúka logické odôvodnenie, ale svoju prítomnosť. Jób konštatuje: „Viem, že všetko môžeš“ – takto lúbivo po hebrejsky: *jadatí kí chol tuchal*. Utrpenie ho teda neprieviedlo k cynizmu, ale k pokore. K skutočnému poznaniu, že Boh je väčší než jeho chápanie. Boh sa mu nepredstavil ako chladná energia vesmíru či neosobná

bezcitná inteligencia. Jób začal Boha vnímať ako múdru, tvorivú a súcitnú osobu, ktorá presahuje naše horizonty.

Aj žalmista sa nebojí kričať: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil? Slová môjho náreku sú ďaleko od mojej záchran“ (Ž 22,2). Jeho slová sú plné bolesti. No všimnime si: žalmista nikdy nehovorí o Bohu ako o neznámom. Hovorí k nemu – väčšinou v druhej osobe. Nevadí, že výčitkou. Aj výčitka môže byť modlitbou. Veď aj úprimná otázka je prejavom vzťahu.

Utrpenie nás môže uzavrieť do ticha izolácie, alebo nás môže vtiahnúť do hlbšieho dialógu. Žalm 22 pokračuje spomienkou na Božiu vernosť v minulosti: „V teba dúfali naši otcovia...“ (v. 5). Ich skúsenosť dosvedčuje, že Boh nie je bezcitný – „dúfali a vyslobodil si ich“. Vzťah k Bohu sa tak stáva mostom cez temnotu bolesti.

A predsa nastáva chvíľa, keď už ani slová nestačia. Jób si v určitej chvíli položil ruku na ústa. Apoštol Pavol píše o bezmocnosti v modlitbe: „Tak aj Duch prichádza na pomoc našej slabosti, lebo nevieme ani to, za čo sa máme modliť, ako treba; a sám Duch sa prihovára za nás nevysloviteľnými vzdychmi. A ten, ktorý skúma srdcia, vie, po čom Duch túži“ (Rim 8,26-27).

Tu sa dotýkame skutočne tajomnej Božej blízkosti. Nie sme sami ani vo svojej bezradnosti. Duch Svätý sa modlí v nás.



Boh ako najvyššia a osobná inteligencia nie je vzdialený, nedostupný pozorovateľ. Svojou božskou empatiou je vnútorným tlmočníkom našej bolesti. Pozná hĺbku utrpenia, ktorú často ani sami nevieme pomenovať.

Vrcholom tohto zjavenia je postava trpiaceho služobníka: „Vskutku on niesol naše choroby a našimi bôľmi sa on obťažil... On však bol prebodnutý pre naše hriechy, strýznený pre naše neprávosti, na ňom je trest pre naše blaho a jeho ranami sme uzdravení“ (Iz 53,4-5).

PÁNOV služobník svojim utrpením prináša uzdravenie iným. Ježiš toto naplnil ako Boh i človek. Práve vďaka Ježišovmu utrpeniu sa utrpenie stáva miestom najhlbšieho stretnutia – s Bohom i s ostatnými trpiacimi. Náš PÁN sa nedíva nezúčastnene z diaľky. Vstupuje do rany, do bolesti, do predsmrtnej úzkosti. Berie na seba to, čo nás láme. V Ježišovi Kristovi sa Božia nekonečná múdrosť prejavuje ako spolupiaci láska. To je najväčšia odpoveď na otázku utrpenia: Boh trpí s nami, za nás i v nás.

Utrpenie už nie je len skúškou, ale aj priestorom premeny. V tomto tajnom čase sa vzťahy očisťujú, pýcha sa láme, človek dozrieva. Učí sa rozlišovať podstatné od zbytočného. Stretnutie s Bohom v utrpení nás nerobí tvrdými, ale citlivými. Krehkejšími – a práve preto hlbšími.

Jób sa napokon modlí za svojich priateľov. Žalmista prechádza od náreku k chvále. Pavol hovorí o nádeji. Izaiáš o uzdravení skrze bolesť. Všetky tieto hlasy sa stretávajú v jednej pravde: PÁN nie je nepriateľom človeka v jeho bolesti. Je jeho sprievodcom, jeho tichou silou, jeho vnútorným svetlom – jeho naj dôvernejším priateľom. Ježišovo zmŕtvychvstanie to potvrdzuje. Veď on trpel, trpel z lásky až po

smrť, aby premohol smrť. A táto skutočnosť sa naplňuje v každom z nás.

Možno práve tam, kde sa nám v utrpení rozpadá istota, sa rodí najčistejší vzťah. Nie založený na výhodách, ale na dôvere. Nie na odpovediach, ale na prítomnosti.

Azda nás teda utrpenie môže oddeliť od Boha? Môže sa stať aj miestom, kde ho skutočne stretneme. A tam, kde sa človek cíti najslabší, sa môže dotknúť Božej najväčšej sily.

Doc. SSD Blažej Štrba, PhD.

Kalvária lásky

Obeť veľkého utrpenia
k nebesám stúpa pokorne.
Kristove rany všetko menia
na veky vekov, a to doslovne.

Biblická hora, trón bolesti
s výkrikom smrti na kríži,
koruna z trnia davy nectí
na hlave kráľa, ktorý láске žil

aj pre ňu umrel... Odpusť, Bože,
nám nehodným ten hrozný čin.
Plačúce nebo objať môže
veže nárekov: „Hľa, Pane, Tvoj syn.“

Hora slz menom Kalvária,
najväčší kalich horkosti,
krv baránkova hriechy zmýva
a jeho láska sa v nás rozhostí.

Z diaľky i zblízka, vo dne v noci,
kto z nás tým smerom pozrie sa,
nezaprie vďačnej lásky pocit
a poďakuje nebesám.



Janka Bernáthová – Lehotská

CESTA OD STRACHU K PRIJATIU

AKO ZAČÍNA HĽADANIE

Začína sa nenápadne – chorobou, slabosťou, návštevami nemocníc, vyšetrení, vizitami. A potom zaznie verdikt: „neďá sa operovať, ožarovať, odstrániť, vyliečiť...“, „záťaž liečby prevyšuje jej prínos“. Zrazu sa zdá, že už nepomôže nič.

Ostáva len strohá veta: „Hľadajte si hospic.“

Prichádzajú obavy, pocit strácania pôdy pod nohami, vnútorná osamelosť. A napokon prekročenie brány hospicu.

BÔĽ A ZMÄTOK V DUŠIACH BLÍZKYCH

Je to jeden z najťažších krokov v živote. Opúšťam ho, dávam ho do rúk iným. Nebudem pri ňom, keď mu bude ťažko, keď bude hľadať moju ruku, môj pohľad.

Nevyliečiteľne chorý.

„Nedali ma domov, uvidím to tam ešte...? Ako to zvládne môj manžel, manželka, dcéra, syn, vnúča, ktoré tam ostalo...? Bol som taký zlý, Pane Bože, že sa to stalo mne?“

Telo slabne. „Nevládzem sa postaviť. To už nedôjdem na WC? Plienka? Nechutí mi jesť, žalúdok neposlúcha. Možno ďalšie jedlo, iné jedlo... chcú, len aby som jedol.“

Chudé ruky, chudé nohy. Pohľad do zrkadla? Radšej nie.“

„Dokedy tu budem? Pôjdem ešte na tú kontrolu? Čo mi chceli povedať pri prepustení z oddelenia? Stále sa pýtajú, či ma

niečo bolí, čo budem jesť, čo budem piť. Skláňajú sa nado mnou – sú úprimní? Vedia si predstaviť, ako sa cítim? Čo mám urobiť, aby toto nebola pravda? Ešte som chcel stihnúť... dokončiť... ísť na oslavu promócií či okrúhlych narodenín... stretnúť sa s bratom, sestrou, mamou, priateľom, s ktorými som sa odcudzil.

Ako rýchlo na mňa všetci zabudnú? Nie je isté, kam idem, alebo či idem ku Niekomu.“

ZDRAVOTNÍCI, OPATROVATELIA

Už na prvý pohľad je zrejmé, že času možno nie je veľa. Aj oni stoja pred tajomstvom. Aký príbeh si tento človek nesie? Aké je jeho zázemie, jeho vzťahy? Potrebuje sa s niekým zmieriť? Ako rozumie tomu, čo sa s ním deje?

Dosiahne PRIJATIE? Človek totiž pri stretnutí s vážnou chorobou často prechádza rôznymi vnútornými etapami – od prvotného šoku cez hnev a vyjednávanie, niekedy aj rezignáciu, až po postupné prijatie.

Mám odpovedať na všetky jeho otázky? Pochopí moju tichú prítomnosť? Nemyslí si, že som spoluvinný za to, čo sa mu deje? Viem sa naozaj vcítiť do toho, čo prežíva, keď som zdravý? Viem, čo je skutočné nechutenstvo, dychová tieseň, intenzívna bolesť, úzkosť? Dlhé noci, osamelosť, vidiňy, strácanie jasnej mysle? Túžba po brieždení?

Akým spôsobom mu môžem zjavovať nádeje?

uvažovala MUDr. Zuzana Benčová



ROZPOMIENKY K. A. MEDVECKÉHO



Pri príležitosti životného jubilea – 60. narodenín Karola A. Medveckého – uzrelo v roku 1935 svetlo sveta jeho dielo s príznačným názvom Z mojich rozpomienok k šesťdesiatinám. Publikáciu priniesol na trh renomovaný trnavský nakladateľ František Urbánek,

ktorý v mladosti formoval svoj duchovný aj kultúrny rozhľad na benediktínskom gymnáziu v Ostrihome.

Kniha prináša autentický obraz života na Slovensku na prelome 19. a 20. storočia a mapuje autorovo formovanie sa za slovenského národovca v silnom maďarizačnom prostredí. Dielo je mozaikou spomienok na detstvo na Orave, študentské časy a búrlivé obdobie vzniku Československa.

Medvecký vyrastal v Oravskom Podzámku v prostredí panských úradníkov a remeselníkov. Kľúčovým momentom pre jeho národné prebudenie sa stala poézia

Pavla Országha Hviezdoslava, ktorú čítal v bibliotéke.

Významnú časť života prežil Medvecký ako farár v Bacúrove, kde pôsobil v rokoch 1909 – 1920 a zažil náročné obdobie vojny a prevratu. Zaujímavosťou je, že na tomto istom mieste pôsobili neskôr aj (samporskí) benediktíni (2003 – 2010). Svoje pôsobenie v Bacúrove opisuje Medvecký ako obdobie mimoriadnych existenčných výziev, sprevádzané nutnosťou náročnej správy majetku a člením prenasledovaní pre národné presvedčenie.

Svoje bacúrovské pôsobenie opísal Medvecký s nadhľadom, ktorý prezrádza húževnatosť i zmysel pre humor napriek neľahkej dobe. Hoci bola fara miestom existenčných skúšok, na margo svojho „hospodárenia“ neraz s úsmevom podotkol, že prežil len vďaka odhodlaniu, ktoré prevýšilo všetky materiálne nedostatky. Tieto spomienky, knižne vydané k jeho šesťdesiatke, tak ostávajú svedectvom o ťažkom živote, ktorý bol napriek všetkým prekážkam naplnený pevnou vierou a odanosťou národnej myšlienke.

br. Svorad Mária

MAMI, KDE SI?

Taká bežná otázka – od detstva až po dospelosť. Veď to poznáte. Mama je neustále v našej hlave. Tá moja je už dávno pri Pánovi. Nebo sa, o tom som presvedčená, stalo jej novým domovom. A predsa ju často „hľadám“. Som vďačná, že som rástla pod jej srdcom, že ma chcela, že ma „nepredala“, hoci som bola už piata v poradí. Zhodou okolností sa mi dostala do rúk kniha s názvom Mami, kde si? Netušila som, čo sa v nej ukrýva. Napokon som sa od nej nedokázala odtrhnúť. Je to kniha, ktorá vás prinúti zastaviť sa a uvažovať, niekedy lapať dych, či vyroniť slzu: je to naozaj možné? Hlavná hrdinka prechádza naozaj extrémnou krížovou cestou (takou aktuálnou aj v dnešnej dobe), aby po jej završení priniesla svetu nové poslanstvo. Je to naozaj skutočný príbeh.

Prajem vám, aby ste po jej prečítaní objali svoju vlastnú mamu. Tento svet totiž potrebuje hrdinské matky.



A. D.

PODOBY BOHA

Rozmýšlam o tebe, Bože.
Ako asi vyzeráš?
Aké auto asi máš,
keď sa niekam ponáhľaš?
Aký strih majú tvoje vlasy?
Šedivé sú, či modré asi,
či azda plešatý si?
Či navštevuješ zubára
a či chodíš do hodinára?
Nosíš náušnicu v uchu,
nose, jazyku či bruchu?
Aké asi nosíš boty?
Športové, na tanec, či do roboty?
Akú nosíš na odevu značku?
Či používaš doma pračku?
Či postava je robustná
a či telo chrabré?
Človek je tvor,
ktorý toho veľa zbabre.
Či bývaš niekedy chorý –
ako my ľudia – tvoje tvory?
Čo robíš na jar, v lete,
na jeseň, cez zimu?
Chodíš do kina, či na zmrzlinu?
Prejavil si sa vo svojom Synovi,
Matku jeho zveril si svätému Jánovi.
Bol pre nás ľudí vzorom,
podobný nám výzorom,
no predsa odlišným tvorom.
Bohom dané schopnosti,
k tomu ľudské činnosti
zoslané mu z výsosti
Prišiel by dal život svoj
a zachránil ti ten tvoj.
Rozpäl na kríži ruky,
spôsobili sme mu muky.
Prebodli mu bok i srdce,
za nás z lásky dávajúce.
Premohol smrť odvekú, do čierneho odetú.
Rozlomil jej okovy i putá.
Nad čím teraz tá smrť húta?!

oblát Miroslav Jozefiak

Pri nebeskej bráne

Bol som šokovaný, zmätený,
vyvedený z miery,
keď som otvoril nebeskú bránu.
Nezarazila ma však jej krása
ani svetlá, ktoré ju zdobili.
Zaskočili ma ľudia.
Začal som sa zadrhávať
a lapat' po dychu –
samí zlodeji,
klamári,
hriešnici,
alkoholici...
skrátka odpad, pomyslel som si.
Stál tam siedmak,
ktorý mi dvakrát zobral peniaze na obed.
Vedľa neho môj starý sused,
čo v živote nepovedal nič pekné.
A Stano, o ktorom som si vždy myslel,
že zhnije niekde v pekle,
sedel mätko na najvyššom obláčiku
a neveriacky hľadel dolu.
Poštuchol som lakt'om Ježiša:
„Čo to má znamenať?
Rád si vypočujem tvoje vysvetlenie.
Čo tu všetci títo hriešnici robia?
Bože, musel si sa poriadne pomýliť!
A prečo je tu také ticho
a prečo sú všetci takí pochmúrni?
Daj mi aspoň nejakú indíciu.“
„Psst, chlapče,“ povedal mi.
„Oni sú všetci v šoku.
Ani jednému z nich nenapadlo,
že tu uvidia práve teba.“
Neposudzuj.
Nepohrdaj.
Nesúd'
Neodsudzuj.

JARNÉ POĽNOHOSPODÁRSKE AKTUALITY

Treba povedať, že zimný cesnak prežíval krásne. Neodplavila ho ani voda, hoci jej najmä na jeseň tieklo po záhonoch dosť. A vykličil takmer stopercentne. Cibula sa začína ukazovať až teraz a aj ona sa už pekne zelení. Hneď vedľa cesnaku bratia ovocinári orezávajú stromy – trochu na poslednú chvíľu, keďže je už takmer polovica marca, keď píšem tento článok.



Semiačka papriky sú už v zemi a spolu s nimi aj niekoľko paradajok určených do skleníka. Skleník bol cez zimu prázdny – záhradkár by mohol povedať, že je to jeho chyba, keď nevyužíva priestor. Pravda však je, že počas zimy bolo aj mnoho iných povinností, a tak sa zelenine nedalo venovať naplno. Na okne už však rastie pekný zeler, z ktorého budú čoskoro priesady. Ten bol zasiaty už začiatkom roka, hneď ako odišli Traja králi.

Veľmi dôležité veci sa dejú aj na živočíšnej farme, nesmieme ich prehliadnuť: jedna kačka už sedí na vajciach, druhá ich zatiaľ usilovne znáša. Rovnakú úlohu si zrejme vzali aj dve husi. A na lúke medzítým pobehuje celé stádo mladých jahniatok – ani neviem presne, koľko ich vlastne je. A nespomenul som ešte jednu radosť: už lietajú aj včely.

Dúfame teda, že tak ako po minulé roky, aj teraz prijme zem trochu našej námahy a opäť prinesie úrodu.

Daj, Pane Bože, požehnanie všetkým záhradkárom!

o. Jakob



ODHLÁSENIE/ZMENA ODBERU

Meno a priezvisko:

Adresa:

Dôvod odhlásenia (ak nám chcete napísať):

Žiadam o odhlásenie z odberu

Žiadam o zmenu odberu na elektronickú

– na email:

INFOSERVIS



Liturgické zariadenie do domácej kaplnky zhotovil o. Jakub počas dní v zime.



Benediktínky v našom chóre vo sviatok Obetovania Pána.



Chlieb náš každodenný na pečenie pripravuje o. prior Vladimír.



Na oslave narodenín Albína, jedného z mnohých staviteľov kláštora...

Milí čitatelia,

Ak nemáte záujem o odber občasnika *Estote Benedicti* (v tlačenej podobe), prosíme vás, oznámte nám svoje rozhodnutie.

Ak si želáte naďalej odoberať náš občasník, no radi by ste zmenili jeho zasielanie z poštovej formy na elektronickú, prosíme vás, pošlite svoju e-mailovú adresu, na ktorú vám budeme časopis posilať.

Odhlásenie alebo zmenu formy odberu môžete zaslať:

- **poštou** na adresu:
Kláštor Premenenia Pána
Samporská 50
962 31 Sampor
- **e-mailom** na adresu:
estotebenedicti@gmail.com
- na **mobil**: 0910 655 737

HORA BUTKOV

SVEDECTVO BOŽEJ BLÍZKOSTI

Nad obcou Ladce sa týči biely kríž, ktorý z diaľky priťahuje pohľad i srdce. Hora Butkov patrí k najmladším pútnickým miestam na Slovensku, a predsa už dnes pôsobí ako priateľ, kde sa nebo dotýka zeme. Podnet vybudovať na tomto mieste Skalné sanktuárium Božieho milosrdenstva sa zrodil z hlbokej túžby premeniť priateľ poznačený ťažbou kameňa pre miestnu cementáreň na priestor modlitby, ticha a vďačnosti. Pôvodný lom sa postupne menil na duchovnú krajinu. Vďaka vízií a štedrosti iniciátorov začal na skalnom masíve rásť areál s kaplnkami, krížovou cestou, sochou Panny Márie a sochami ďalších svätcov, zvonnicou i miestami na stíšenie. To, čo bolo kedysi poznačené ľudskou prácou, nadobudlo nový zmysel – stalo sa svedectvom viery a nádeje. Dominantou Diecéznej svätyne Božieho milosrdenstva, ktorá sa vypína nad krajinou ako symbol Božej blízkosti, je mohutný kríž a sochy svätcov vytvárajúce pôsobivú siluetu. Ticho pozývajú k modlitbe za Cirkev i za Slovensko.

Budovanie sanktuária pripomína benediktínske „ora et labora“ – modli sa a pracuj. Fyzická námaha i vytrvalosť pri zveľaďovaní miesta sa prirodzene spájajú s modlitbou. Prítomná je aj „stabilitas loci“ – vernosť miestu, ktoré sa postupne stáva cestou posvätenia. Ticho skál, poriadok areálu i krása výhľadov pomáhajú objasňovať Božiu prítomnosť v jednoduchosti.

Areál sa nachádza v blízkosti obce Ladce v okrese Ilava a je prístupný zo zadnej strany hory od parkoviska pešo 1,5 km. Počas roka sa tu konajú veľké organiza-

né púte: na 2. veľkonočnú nedeľu, na sviatok Nedeľe Božieho milosrdenstva; púť pri oslave narodenia sv. pápeža Jána Pavla II. (*18. 5. 1920); a tiež na slávnosť Prebhlavenej Panny Márie Kráľovnej a Matky milosrdenstva (22. 8.).

Počas letných mesiacov sa konajú pravidelné Večery milosrdenstva na hore – v poslednú sobotu v mesiaci (jún – september). Prvá augustová nedeľa je venovaná Púti k milosrdnému Bohu Otcovi. Sanktuárium hostí aj ďalšie organizované púte, koncerty či stretnutia. Svätyňa je vhodná na osobnú meditáciu i farské putovanie. Odporúča sa spojiť výstup s modlitbou krížovej cesty. Butkov totiž nie je iba cieľom výletu, ale cestou srdca. Každý krok nahor sa môže stať modlitbou a každé ticho odpoveďou.

Viac informácií o aktivitách, púťach a aktuálnom programe nájdete na stránke krizbutkov.sk.

ThLic. Peter Holbička
farár farnosti Ladce a rektor sanktuária





MEDZINÁRODNÝ ORGANOVÝ FESTIVAL

Samporské organové dni

2026

benediktini.sk/festival

Kláštor Premenenia Pána v Sampoře



Nedeľa, 7. júna 2026, 15.00

Jean-Baptiste Monnot (FRA)

Na programe: Bach, Liszt, Schumann, Franck

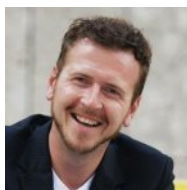
8. júna: *Majstrovský kurz v Kostole Ducha Svätého v Sielnici*



Nedeľa, 5. júla 2026, 15.00

Jakub Janšta (CZE)

Na programe: Bach, Händel, Suk, Langlais, Dvořák



Nedeľa, 9. augusta 2026, 15.00

Pavol Valášek (SVK/DEU)

Na programe: Bach, Franck, Bonnet, Duruflé



Nedeľa, 20. septembra 2026, 15.00

Zuzana Ferjenčíková (SVK/CHE)

Na programe: Beethoven, Musorgskij, Liszt

21.-22. septembra: *Kurz liturgickej a koncertnej organovej improvizácie*



2% z daní

Aj v tomto roku sa budeme uchádzať o vašu podporu formou **2 % z daní**. Prispieť môžete priamo kláštoru, teda už nie na občianske združenie, ako tomu bolo v minulosti.

Údaje o prijímateľovi:

IČO: 37820591

Názov: Mnísi z rehole svätého Benedikta

STE

*Ste príbehom, nielen stránkou.
Ste filmom, nie iba záberom.
Ste obrazom, nie jedným ťahom štetca.
Ste symfóniou, nie jednou notou.
Ste záhradou, nie iba jedným kvetom.
Ste gobelínom, nie iba jednou niťou.
Ste tancom, nie iba jedným krokom.
A ste skladačkou, nie jedným dielikom.*
Preložené od © Tahlia Hunter

PROSBA

Touto cestou vás stále prosíme:
Nadalej nás sprevádzajte
svojou priazňou,
pomocou
a nadovšetko modlitbou.

benediktíni



BOHOSLUŽBY POČAS VEĽKONOČNÝCH SVIATKOV

Zelený štvrtok (2. 4.)

Svätá omša Pánovej večere	18.00
Kompletórium	20.00

Veľký piatok (3. 4.)

Temné hodinky	5.30
Krížová cesta	12.00
Modlitba cez deň	12.45
Liturgia smrti a umučenia Pána	15.00
Kompletórium	20.00

Biela sobota (4. 4.)

Temné hodinky	5.30
Modlitba cez deň	12.45
Vešpery	17.00
Veľkonočná vigília	19.15

Veľkonočná nedeľa (5. 4.)

Slávnostné ranné chvály	7.00
Modlitba cez deň	9.00
Slávnostná svätá omša	11.00
Slávnostné vešpery	18.00
Kompletórium	20.00

Veľkonočný pondelok (6. 4.)

Vigília	5.30
Ranné chvály	7.00
Modlitba cez deň	9.00
Svätá omša	11.00
Vešpery	18.00
Kompletórium	20.00

Stála adorácia v našom kostole pred vyloženou Najsvätejšou oltárnou sviatosťou bude v čase od 17.00 Veľkého piatku až do 18.30 Bielej soboty.

Estote Benedicti, č. 41, 5. 4. 2026.

Občasník priaznivcov a podporovateľov benediktínskeho mníšstva na Slovensku.

Redakcia: o. František Štrba, OSB, o. Jakub Kaliňski, OSB,
o. Michal Mária Kukuča, OSB

Tlač: Tlačiareň Kubík, Námestovo

Nepredajné.



Solitér

Boh zdvihne semienko do výšky piesne
rukami vetra. A tak sa zrodí strom.
Akoby náhodou, nanajvýš presne,
kropený láskou rastie za svetlom.

Korene hľbi v tichej krajine,
aj katedrála hĺbkou ticha krásnie,
keď vtáčí chorál k sebe privinie,
dostanú krídla modlitby aj básne.

Živé ústa listov vďačia nebesám
večernou piesňou srdca o radosti,
pri ňom nikto nie je smutný ani sám,
hostiteľ, čo všetkých neúnavne hostí.

Vznešený kráľ, čo netlačí ho pýcha
pod baldachýnom farchy majestátu,
posledným lúčom na zamate ticha
napíše za dňom krásnu bodku zlatú.

Janka Bernáthová – Lehotská
2026